

Arrest

nr. 96 001 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag en van "de verwijderingsmaatregel d.d. 25.01.2013, waarvan het vertrek gepland is op 28.01.2013".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2013 om 11 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LLEUSOY die loco advocaat P. ENGELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 januari 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Verwerende partij treft op 19 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat dezelfde dag betekend wordt.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, V D., **attaché** [...] wordt aan [...] **de genaamde O.R. (...)** , **die de Turkse nationaliteit heeft (...)**,*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9°, van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.(...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen (...)

Betrokkene geeft een valse identiteit op 18/01/2013.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden ;

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem/haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken,

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van... drie jaar (maximum drie jaar) omdat

X voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen enkel officieel adres in België, dat is de reden waarom hem een inreisverbod opgelegd wordt (...)'.

1.2. Tevens wordt met onderhavige vordering bestreden, een faxbericht van 25 januari 2013, opgesteld door een medewerker van het gesloten centrum te Vottem, gericht aan de raadsman van verzoeker, waarin meegedeeld wordt dat het vertrek van verzoeker gepland is op 28 februari 2013.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 25 januari 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp

uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden/ verblijft in een "woonunit"/onder het gezag is gesteld van de overheid. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. De Raad heeft hierin benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

In haar nota betwist verwerende partij de inhoud van voormelde beschikking. Te dezen dient de Raad op te merken dat indien verwerende partij het niet eens is met de inhoud van een dergelijke beschikking alvorens recht te doen, die niet meer dan een voorlopige conclusie op zich bevat van het beroepschrift, het haar vrijstaat deze aan te vechten bij de Raad van State.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad dient vast te stellen dat het betrokken faxbericht vermeld in punt 1.2. geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling betreft. Zij strekt er slechts toe verzoeker op de hoogte te brengen van een uitvoeringsmodaliteit van de in punt 1.1. bedoelde beslissing, namelijk de geplande datum van repatriëring. Het betreft dus een mededeling die slechts een materiële handeling is in het licht van de eerste bestreden beslissing. Dergelijke informatieve mededeling brengt ten aanzien van de verzoeker op zich geen rechtsgevolgen teweeg.

Op dit vlak is de vordering onontvankelijk. De in de nota opgeworpen exceptie dienaangaande is gegrond.

3.2. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de eerste bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.3. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat, zoals verzoeker betoogt, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Volgens verwerende partij heeft verzoeker echter niet de vereiste diligentie aan de dag gelegd bij het instellen van onderhavige vordering. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker zes dagen gewacht heeft om onderhavige vordering in te dienen. Volgens verwerende partij geeft verzoeker echter niet aan om welke reden hij zolang gewacht heeft en is ze van oordeel dat zijn stilzwijgen hierover geïnterpreteerd moet worden als dat verzoekende partij zelf niet diligent is geweest.

Verwerende partij kan te dezen niet gevolgd worden in haar betoog. Verzoekende partij geeft immers in haar verzoekschrift aan dat zij ondanks haar aandringen slechts op 25 januari 2013 in kennis wordt gesteld van de bestreden beslissing. Bij het verzoekschrift worden diverse faxberichten gericht aan de verwerende partij gevoegd die dit prima facie aantonen. Verwerende partij ontkent dit alleszins niet in haar nota. Verder dient erop gewezen te worden dat de in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vermelde termijn van vijf dagen die aangewend wordt bij het indienen van een vordering tot schorsing niet meer is dan een wettelijk vermoeden dat een verzoeker dan diligent gehandeld heeft en dat dit niet verhindert te oordelen dat ook het indienen van een verzoekschrift op de zesde dag nog blijkt kan geven van een diligente houding.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

“ Doordat verweerster stelt dat verzoeker gekend is onder verschillende aliassen, met name (...) en hij aldus een valse identiteit doorgeeft aan de controlerende instanties.

Terwijl artikel 62 en de materiële motiveringsplicht vereisen dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De eis van de motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden;

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht (...)

Dat de motivering van verweerster echter manifest onjuist is en berust op een verkeerde interpretatie van de feiten;

Verzoeker weid tijdens de politiecontrole gevraagd zijn identiteitsdocumenten en adresgegevens door te geven. Daar verzoeker echter geen kennis heeft van het Nederlands en de verbalisanten niet verstond, heeft hij hen de sis-kaart getoond van de heer D.G. die toevallig in zijn auto lag. Dit deed hij met de bedoeling dat de verbalisanten op die wijze konden achterhalen wat het verblijfadres van verzoeker was, daar hij bij de heer D.G. verbleef;

De motivering strookt aldus niet met de feitelijke gegevens, en houdt aldus een ernstige schending in van het materiële motiveringsbeginsel;”

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering *“manifest onjuist is en berust op een verkeerde interpretatie van*

de feiten”, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.4. Verzoekers post-factum en weinig aannemelijke uitleg inzake het tonen van de SIS-kaart van een andere persoon die *“toevallig in zijn auto lag”* kan geen afbreuk doen aan de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing. Alleszins bevat de bestreden beslissing nog een andere schragende en pertinente motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, namelijk dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Verzoeker betwist deze motivering niet. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is prima facie ongegrond.

4.3.5. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en *“het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling”*. Kernpunt van verzoekers betoog is dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft wonen in België.

4.3.6. Verzoeker geeft zelf in zijn verzoekschrift aan dat hij *“enkele maanden geleden”* is afgereisd naar België. Verzoeker heeft echter in die periode blijkens het administratief dossier geen enkele aanvraag gericht aan de verwerende partij om op die grond een verblijfsmachtiging te bekomen. Verzoeker toont dit ook niet aan. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan verwerende partij niet worden verweten niet te hebben rekening gehouden met elementen die verzoeker pas voor het eerst in het verzoekschrift aanvoert en die hij voordien niet ten berde heeft gebracht.

Het tweede middel is prima facie ongegrond.

4.3.7. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Schending van art 8;

Door de beslissing om het grondgebied te verlaten bij repatriëring d.d. 28.01.2013, alsook het inreisverbod van drie jaar;(…)

Ingevolge voornoemd artikelen heeft eenieder, onder andere recht op de eerbiediging van het privé-leven waarbij eenieder het recht heeft om relaties met andere menselijke wezens aan te gaan en tevens het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien het begrip ‘eenieder’ ook verzoeker en zijn kinderen betreffen hebben ook zij het recht om hun vader-kind relatie te effectief te beleven en onderhouden;

De bedoeling is om een individu de vrijheid te geven, nodig om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen;

Het vormt een basis voormensen van hetzelfde gezin om hun belangen in rechte te doen gelden;

Het voornoemde betekent dat die relaties beschermd worden die bijzondere bescherming nodig hebben, zoals de relatie tussen kinderen en ouders;

Aangezien verzoeker en zijn kinderen een gezin vormen genieten zij de bescherming van het recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM;

Dit fundamenteel grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven kan enkel door de overheid beperkt worden ‘voor zover deze bij de wet is voorzien’, de belangen van de Belgische staat veilig te stellen en noodzakelijk te zijn.

Doch om noodzakelijk te zijn, dient de inmenging te beantwoorden aan een ‘pressing social need’

Om de maatschappelijke behoefte na te kunnen gaan, moet bezien worden of de genomen maatregel door verweerster noodzakelijk was om het beoogde doel te bereiken.

Daarnaast dient de nagestreefde legitieme doelstelling in verhouding te staan tot de aantasting van het recht op gezinsleven.

Zie hierover het Europees Hof in de zaak 'Johns ton v. Ireland', waarin het Hof heeft bepaald dat ten aanzien van de beoordeling van de positieve plichten van de zijde van de overheid als criterium geldt dat de Staten een fair evenwicht dienen na te streven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu :

"In determining whether or not a positive obligation exists, regard must be had to the fair balance that has to be struck between the general interest of the community and the interests of the individual, the search for which balance is inherent in the whole of the Convention..."

Bovendien heeft de Belgische Staat de plicht te bekijken of haar doel niet op een andere manier bereikt kan worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg stelt dat de Staten bij de uitwerking van familierechtelijke regels de normale ontplooiing van de gezinsbanden niet dienen te verhinderen;

Wanneer het voornoemde wordt toegepast op de situatie van verzoeker kan gesteld worden dat de Minister helemaal niet gehandeld heeft conform de vereisten.

De tenuitvoerlegging van de beslissing 2a! ertoe leiden dat zij gescheiden dient te leven van zijn kinderen;

De inmenging door de Belgische Staat ten aanzien van verzoeker en zijn kinderen staat niet in evenredigheid met de verregaande gevolgen voor verzoekster;

Dit betekent dat de inmenging in strijd is met artikel 8, tweede lid EVRM en het daarin vervatte grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven;

Aangezien de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM op cumulatieve wijze toegepast dienen te worden, doch in casu niet alle voorwaarden van voornoemd artikel ingevuld zijn, kan verzoeker stellen dat de inmenging in zijn gezinsleven ongegrond is

Dat het middel bijgevolg ernstig is;".

4.3.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij en zijn kinderen een gezin vormen en derhalve de bescherming genieten van het recht op een gezinsleven van artikel 8 EVRM. Verzoeker geeft echter zelf aan in zijn verzoekschrift dat zijn ex-echtgenote hertrouwd is en zich met haar twee kinderen komen vestigen in België in 2011 met haar nieuwe echtgenoot en dat dit geschied is met instemming van verzoeker. Verzoeker toont met zijn miniem betoog dat hij zijn kinderen miste en om die reden enkele maanden geleden naar België afreisde, niet aan dat hij met hen sedertdien een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Hij brengt geen enkel concreet gegeven aan dat hij sedert de maanden dat hij in België vertoeft, met zijn kinderen enig contact heeft gehad, laat staan met hen een gezinsleven heeft geleid. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, *quod non in casu*. Mocht verzoeker inderdaad naar België afgereisd zijn omdat hij zijn kinderen miste, dan kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat hij dan vooraf een aanvraag tot het bekomen van een visum indiende om zijn kinderen in België te zien, wat niet aangetoond wordt, of dat hij in "*de maanden*" dat hij in België verblijft, een aanvraag om verblijfsmachtiging indient om die reden, *quod non in casu*. Verzoekers betoog dat hij "*zinnens (was) om in de komende dagen een aanvraag in te dienen*" volstaat te dezen niet. Ter terechtzitting voert verzoekende partij aan dat een omgangsregeling voor de kinderen werd uitgewerkt met de ex-echtgenote, doch dit wordt niet gestaafd en hiermee kan dan ook geen rekening gehouden worden.

4.3.9. Verzoeker toont derhalve geen effectief beleefd gezinsleven aan met zijn kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve prima facie niet aangetoond.

Het derde middel is prima facie ongegrond.

4.3.10. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3, 4, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag.

Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen directe werking hebben, legt verzoeker niet *in concreto* uit op welke wijze ze geschonden werden door de bestreden beslissing. Waar hij betoogt dat zijn kinderen "*zeer aangedaan zijn van de vasthouding van hun vader*", verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.2. Ten slotte vormen de kinderen van verzoeker ook niet het voorwerp van de bestreden beslissing.

Het vierde middel is prima facie onontvankelijk.

Er werd geen ernstig middel aangehaald. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

5.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA